

en saadan almindelig Bevilling, som i Virkeligheden Sinter siger i den Retning, hvori der skal træffes Afgjørelse ved Finantsloven. Jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke fatte, at man paa nogen mulig Maade kan tro, at Grundlovens Bestemmelser om Finantsloven ville være fyldestgjorte ved en saadan midlertidig Bevilling, ligesom jeg ikke kan antage, at den vil blive anvendt i andre Tilfælde end for saadanne ganske enkelte Perioder, hvor Omstændighederne umuliggjøre, at man kan faae Finantsloven færdig i rette Tid. Saaledes staar det altsaa klart for mig, at da Regjeringen udstedte den provisoriske Finantslov, var den ligefrem tvungen af Nødvendigheden dertil, og derfor har jeg ikke Spor af Tvivl om Regjeringens Berettigelse til dette Skridt, og maa bestemt modsigte, at det, der blev udtalt af det ærede Flertals Ordfører, er den almindelige Dom over hele Landet. Men i Erkendelsen af denne Nødvendighed for at udstede en provisorisk Finantslov ligger ogsaa Berettigelsen til at gjøre det efter Grundlovens § 25; det er dem, der skabe Nødvendigheden, der have Ansvaret for, at den provisoriske Finantslov virkelig bliver til. Den ærede Ordfører henviste os til at studere Forhandlingerne i 1853, da den første provisoriske Finantslov udkom. Jeg har været henne og villet studere dem, men jeg kunde ikke finde dem i en Fart. Imidlertid kan jeg dog citere bestemt, hvad der staar i disse Forhandlinger om eet Punkt. Et af dette Things daværende høitærede Medlemmer, forhenværende Indenrigsminister Rosenørn, udtalte dengang, at det, som det væsentligst kom an paa, var, hvorvidt Regjeringen selv havde fremkaldt Nødvendigheden af at udstede en saadan provisorisk Lov, og han yttrede derom blandt Andet: Der kunde jo tænkes det Tilfælde, hvor en saadan Nødvendighed var opstaaet uden Skyld fra Regjeringens Side, og da var der ikke Noget dertil at sige. Dette kom frem uden Modsigelse, saavidt jeg veed, saa at de Herrer ville se, at det ikke er nogen splinterny Paastand, jeg fremsætter, og naar det derfor udslynges med saa stor Styrke, som den ærede Ordfører har gjort det, at Regjeringen har foretaget en grundlovstridig Handling ved Udstedelsen af den provisoriske Lov, og at dette var erkjendt af alle Partier her i Landet, saa maa jeg paa det Bestemteste benegte det. — Den ærede Taler yttrede fremdeles blandt sine dristige Paastande, at en provisorisk Finantslov eller slet ingen var det Samme. (Høi stemte: Det er bedre, naar der slet ingen er). Det er godt, at han selv stiller sig paa et saa skarpt Standpunkt, at han er let at faae fat i. Jeg tror dog, at man vil indrømme, at der er en meget stor Forskjel paa at have gennemført Grundlovens Bestemmelser, som de findes i § 25 — selv om det ærede Flertal formener, at der kan gjøres begrundede Indvendinger imod, hvorvidt det har været Mening

eller ikke — paa en saadan Maade, at man holder sig saa nær som mulig til Grundlovens Ord, og derpaa: at handle saaledes, at det vilde være et utvivlsomt Brud paa Grundloven. Men dernæst maa jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at det heller ikke i Realiteten er det Samme. Naar det, som er Hensigten med Bestemmelserne i Grundloven om Forelæggelse af Finantsloven, nemlig, at der skal behandles et Overlag over Statens Indtægter og Udgifter, for at der derigennem kan tilveiebringes det klare Overblik over, at Udgifter og Indtægter komme i det rette Forhold til hinanden, virkelig har fundet Sted, og navnlig i det Dieblik, da man ikke har kunnet faa Folkerepresentationens Samvirken, en saadan Forhandling dog har fundet Sted af de Bestanddele af Statsmagten, som kaldes Statsraadet og Regjeringen, og naar en saadan Forhandling har stillet Indtægter og Udgifter op mod hinanden, og der er fastsat Begrænsninger for de paagældende Ministres Dispositionsret, saa er der dog en meget stor Forskjel paa dette og derpaa, at der aldeles Sinter foreligger, saa at Regjeringens Medlemmer kunne foretage Dispositioner med den største Vilkaarlighed. Synes virkelig det ærede Medlem, som er Ordfører for Flertallet, at en saadan Tilstand, at der fandt den største Vilkaarlighed Sted, saa at enhver Minister i den Henseende kunde gjøre, hvad han vilde, vilde være heldigere end det Andet? Den ærede Taler citerede, idet han dvælede ved disse Punkter, Grundlovens § 49 saaledes: Ingen Skatter maa opkræves uden Repræsentationens Samtykke. Men det er netop det, der ikke staar i § 49; det er det, de Herrer gjerne ville lægge ind deri, men det staar der som sagt ikke. Der staar: Ingen Skat maa opkræves, før Finantsloven er vedtagen. De Herrer ville nu gjøre disse Ord „uden Repræsentationens Samtykke“ og „før Finantsloven er vedtagen“ ensbetydende; men dersom de vare det, vilde jeg ønske, at det var blevet sat saaledes i Grundloven, da den blev givet. Jeg gjentager: Det staar der ikke, og der foreligger Intetsomhelst i § 49 eller § 25, der hentyder til, at § 25 er suspenderet med Hensyn til Finantsloven, eller i § 49, som hentyder til, at § 25's Anvendelse paa Finantsloven skulde komme i Strid med § 49. — Den ærede Ordfører kom ligeledes til at tale om Kongens Valg af Ministre og yttrede da, at det, at Kongen selv kunde vælge og afsætte sine Ministre, ikke var ensbetydende med, at han kunde gjøre det frit. Dette maa jeg imidlertid paa det Bestemteste hævde, det er efter almindelig Sprogbrug og ligeledes her aldeles utvivlsomt, at, naar der gives en Ret, uden at der er stillet nogen Begrænsning for den, saa er der heller ikke nogen Begrænsning tilstede. Det, ville de Herrer vide, gjælder i alle Livets Forhold og ogsaa i juridiske Spørgsmaal, at, naar der gives en almindelig Ret uden nogen Begrænsning, kan man ikke gaa hen og opstille en vil